

Z KruHor do Bad Schandau

V neděli 19. 8. 2012 jsem se s [BBCC](#) rozloučila a v odloučené sekci jsem se rozhodla popojet na další část cesty - do Německa. Původně jsme chtěli jet do Drážďan, ale vlivem odpoledních teplot dosahujících téměř 40° C jsme se rozhodli Drážďany vynechat a jet rovnou do Bad Schandau. Drážďany neutečou.

Nejprve jsme ale zajeli **do Neudorfu**, kde bylo v mapě avizováno *Suppenmuseum*. Chtěla jsem vědět, zda je to opravdu "*polívkové muzeum*" nebo je to chyba. Ne, ne, chyba to nebyla. Bylo to fakt suppenmuseum :o))). Asi ve čtyřech místnostech byl k vidění starý nábytek a nádobí, vstup byl 1,50 Euro a musím říct, že to byla příjemná zastávka. Místy mi i slza ukápla, když jsem si připomněla, co všechno jsme doma mívali za vybavení. Talíře, lžice, dvoudřez na mytí nádobí nebo kuchyňský sporák :o))). Venku před muzeem byl navíc záhon s bylinkami, takže jsem s překvapením zjistila, že na zahradě pěstují bylinky a ani o tom nevím :o))).

Další cesta už byla poměrně nuda. Tedy pokud pominu stále se zvyšující teplotu, která byla v mém modrém autíčku ještě umocněna chybějící klimatizací. Do kempu jsme dojeli totálně propocení. Fuj tajbl. Vzduch se vařil, slunce pářilo a ani trošku nebylo znát, že jsme na břehu Labe. Řeka jako by v tom horku ani neexistovala. Postavit stan bylo nadlidské úsilí a také jsem konečně zjistila, co to byla ta tlumená rána, která se v průběhu cesty ozvala z kufru auta. Bouchla láhev s jogurtovým nápojem a celý obsah protekl přepravkou s potravinami a vařičem... Hmm, tak to je radost... Přepravku jsem raději nechala tak jak byla, jen jsem vyčistila, co vyteklo do auta. Přece jenom zatuchlé kysané mléko dokáže auto nebývale provonět. A později se to dostává z koberců dáoost těžko :o))). No nic, po odstranění nejhorších škod bylo už naším jediným cílem co nejrychleji se dostat **do Bad Schandau** do místního *termálu Toskana Therme*.

U pokladny jsme stáli krátce po šesté odpolední. Zakoupili jsme lístky na dvě hodiny s tím, že když tak doplatíme a už jsme se viděli v bazénu. Ovzduší v termálu bylo díky klimatizaci víc než příjemné. Bazénové centrum nabízelo vnitřní a venkovní bazény, vířivky a masážní trysky na chodidla, na kotníky, na záda, na bederku, na co chlapa... No, však to znáte :o))). Odpočívali jsme v chladném, skoro prázdném bazénu, za plotem houkali parníky a na obzoru jsme pozorovali západ slunce. *Jóooo, život, to je nuda :o))). Bohu dík :o))).*

Pak jsme se ale vydali na průzkum vnitřních atrakcí, a tak nám nemohla uniknout místní specialita *Liquid Sound*. K dispozici tu byl sláný bazén o teplotě cca 36° C, bylo zde příjemné přitímí, ticho a na strop se tu promítaly barevné obrazce. Do bazénu jsme se zanořili se slastným "*Ááááá...*" Položili jsme se na vodu, která díky své slané konzistenci úžasně nadnášela, pozorovali jsme barevné hemžení v kopuli nad našimi hlavami a do uší, které se dostaly pod vodu, nám začala znít příjemná meditační hudba... Nevím, jak dlouho jsem se houpala na hladině a nevnímala okolní svět, ale když mi začala být zima, bylo nutno příjemné lenošení na vodní hladině ukončit a jít se ohřát do saunového centra. Liquid Sound jsem ale opouštěla jen velmi nerada...

Saunové centrum to byla kapitola sama pro sebe. Různé druhy saun a parních lázní, vířivka, bazén, Knaippovy koupele, vyhřívaná kamenná lůžka, drcený led na ochlazení po sauně... Zkrátka tady se člověk rovněž nenudil. Vybrali jsme si parní lázeň s názvem "*solný důl*", kde to uvnitř vypadalo jako v opravdovém dole a pára vycházela nejen z pod lavic, ale i z důlního vagónku s "uhlím", který stál uprostřed místnosti. K ochlazení pak sloužila místnost, kde se

točilo mlýnské kolo poháněné velmi chladnou vodou. Z horké jízdy autem jsem chytla docela slušnou migrénu a už jsem z toho začínala být zoufalá, ale po pobytu v téhle parní lázni mě jakékoli bolesti přešly. To bylo tááááák příjemné... Musím konstatovat, že termály v Bad Schandau nemají chybu. Nebo my jsme jí aspoň neodhalili. Naopak, zařadila jsem si je na jedno z předních míst v mém pomyslném žebříčku aquaparků. Ostatně, tenhle žebříček by nemusel být jen virtuální, ten by určitě stál za to, abych ho přenesla do klábosnice. No, ještě se nad tím zamyslím...

Náležitě vykoupání a osvěžení jsme se s přicházející nocí vrátili do kempu. Byl tak akorát čas zalehnout, ale ani s večerem nepřišlo ochlazení. Saharský vzduch ohřál i noc, takže jsem snad poprvé v životě spala skoro bez spacáku a v dokořán otevřeném stanu. A to jsem si tentokrát nevzala svůj tenoučkový spacáček z Tesca za tři stovky, ale teplejší spacák, kdyby k ránu bylo chladno. Cha, cha, cha... :o)))

V pondělí ráno jsme znovu přehodnotili naše plány. V tomhle příšerném vedru, které nyní panuje, lze existovat tak akorát na koupališti nebo doma. Být celý den v termálu v Bad Schandau bylo sice lákavé a určitě by se tam vydržet dalo, ale tak nějak nám to už přišlo zbytečné. Ano, sračky jsme se rozhodli před horkem prchnout domů..., do Prahy..., do... Ale však to znáte :o))). Všude dobře, ale doma nejlíp. Zabalit nebylo nic těžkého, takže před desátou už jsme mířili opět do Bad Schandau na snídani.

Najít si zařízení, kde se člověk nají a napije podle své aktuální chuti, to chce cit a mě zatím tenhle cit slouží dobře. Fuj, ta sebechvála ale smrdí... Tak já se teda trochu zastydím a pokračujeme dál. Během chvílky jsme seděli ve velmi příjemné pekárničce na náměstí, u výborné kávy a skvělých čerstvých koláčů. Mňam... Tohle jsem potřebovala. Latté a presso dopio ve mě zmizely stejně rychle jako ovocný a vanilkový koláček. Ještě bych si teda něco dala, ale přejídat se není dobré.

Posilněna jsem ještě hbitě oběhla náměstí, zjistila jsem, že jednodenní výlet do Prahy tady můžu u cestovky pořídit za 25 Euro a že centrum v Bad Schandau je velmi malinkaté. Skládá se jen z pár uliček plných krámků, v tuto dobu ještě zavřených. No a pak jsme nahlédli do kostela. Navštívit nějaké místo a nenakouknout do kostela, když je otevřen, to zkrátka nejde :o))).

Každý kostel má svoji zvláštnost a měl ji i tento. Došlo nám to, až když jsme na jedné ze zdí objevili rysky značící výšku hladiny při povodních. Pár centimetrů nad zemí byla první ryska z roku 2006, ale ta byla tak nízko, že to snad uklízečka jen zvrhla kýbl s vodou. To nestálo ani za řeč. Ta nejvyšší byla vysoko nad našimi hlavami a nebyla paradoxně z roku 2002, ale z roku 1875. Kam voda dosáhla, tam byl tento kostel kamenný. Až nad úroveň povodňových rysek byly dřevěné ochozy. Kamenný byl dokonce i oltář a lavice nebyly pevně zabudované, ale byly zde jen volně postavené židle. Jo, tady o vodě vědí své. Musím ale říct, že kostel byl i přes tahle opatření velmi pěkný a působil velmi čistým a klidným dojmem.

Od kostela jsme sešli na promenádu k Labi. Ani nevím vlastně proč, ale v dopoledním slunci tady bylo velmi příjemně. Už už to vypadalo, že dojdeme tak akorát k autu a pojedeme pryč, ale nakonec jsme se přece jenom nechali zlákat ještě jednou místní atrakcí. Co atrakcí, technickou památkou, zapsanou dokonce v Guinnessově knize rekordů jako "*nejvyšší svíčka světa*". Šlo o venkovní výtah, který byl vybudován v roce 1905. Z dálky to vypadalo jako sranda, ale když jsme stáli pod 50 metrů vysokou konstrukcí, chvílku jsem váhala, zda se prosklenou kabinou svézt nebo raději ne. Ale když už jsme tam byli, tak by byla hloupost

toho nevyužít. Zpáteční jízdenka stála 2,80 Euro, což naše peněženky ještě unesly. Nahoře jsme objevili samozřejmě hospodu, a pak výběh rysů - pana Štětíčky a slečny Cinderelly, součást jakési naučné stezky, která zábavnou formou děti seznamuje s životem rysů. Některá zastavení jsme potkali i dole v Bad Schandau. A pak tu byla možnost vydat se na nějakou tu okružní pěší túru v kopcích nad Bad Schandau.

Tak už dost. Slunce už se vyhouplo nad naše hlavy a začalo pálit. Byl nejvyšší čas naši neplánovanou prohlídku Bad Schandau ukončit, vrátit se zpět k autu a nabrat směr ku Praze. Můj čtyřdenní výlet se přiblížil ke konci, ale musím říct, že jsem si ho zase užila :o))). A vám ostatním můžu návštěvu Bad Schandau jen doporučit. Je to jen kousek do země krále Miroslava a fakt stojí za to se tu zastavit. Já se sem ještě rozhodně hodlám vrátit, protože bych ještě ráda vyzkoušela druhou místní technickou specialitu, kterou je tramvajová linka KirnitzschtalBahn, vedoucí 8 kilometrů k vodopádům Lichtenheiner. Ale to opravdu až někdy příště, až nám sem ze Sahary nebude foukat to horké povětří :o))).

28. 8. 2012

copyright © vrstevnice©2012